

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 303/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Hlaváčovou, Farská 12, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17 C 254/2015-378 z 28. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2019 elektronicky doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ]

██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C 254/2015-378 z 28. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a ktorou navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 17 C 254/2015, v ktorom sa od žalovanej ██████████ domáhala zaplatenia sumy 7 966,35 € s príslušenstvom. Okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozhodnutie súdu prvej inštancie rozsudkom č. k. 13 Co 316/2017-305 z 18. decembra 2018 potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka dovolanie, v ktorého závere požiadala o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

3. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 254/2015-332 zo 4. júna 2019 (ďalej len „uznesenie zo 4. júna 2019“) sťažovateľke oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nepriznal, dôvodiac, že sťažovateľka svoj návrh žiadnym spôsobom neodôvodnila, podala len blanketovú žiadosť, hoci je právne zastúpená. Zároveň v rámci odôvodnenia poukázal na obsah spisov, z ktorého zistil, že sťažovateľka zaplatila súdny poplatok za podanie žaloby i poplatok za odvolanie. Ak sa teda v dovolacom konaní domáhala oslobodenia od súdnych poplatkov, bolo jej procesnou povinnosťou preukázať, na základe akých skutočností sa zmenili jej osobné a majetkové pomery oproti konaniu na súde prvej inštancie a odvolacom súde. Sťažovateľka, nespokojná s posúdením jej návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, podala proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu ústavnú sťažnosť, ktorá je vedená pod Rvp 1422/2019 (ďalej len „prvá ústavná sťažnosť“).

4. Nadväzne okresný súd uznesením č. k. 17 C 254/2015-339 z 9. júla 2019 dovolacie konanie zastavil, pretože sťažovateľka v súdom určenej lehote nezaplatila súdny poplatok za podané dovolanie.

5. Podaním doručeným okresnému súdu 2. augusta 2019 sťažovateľka opätovne požiadala o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a 9. augusta 2019 podala sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo dovolacie konanie zastavené. Sťažnosť odôvodnila tým, že podala nový návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, pretože sa zmenili jej majetkové pomery, a má právo podať takýto návrh aj opakovane. Zároveň poukázala na to, že na ústavnom súde prebieha konanie o jej ústavnej sťažnosti proti uzneseniu zo 4. júna 2019, ktorým jej nebolo priznané oslobodenie od platenia súdneho poplatku. Predostrela názor, že je namieste za danej situácie prerušiť dovolacie konanie dovtedy, kým ústavný súd nerozhodne o jej prvej ústavnej sťažnosti.

6. Okresný súd napadnutým uznesením nepriznal sťažovateľke oslobodenie od platenia súdneho poplatku za dovolanie (I. výrok), sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu o zastavení konania zamietol (II. výrok) a rovnako zamietol i jej návrh na prerušenie konania (III. výrok). Návrh sťažovateľky na oslobodenie od súdnych poplatkov považoval za nedôvodný. V tejto súvislosti uviedol, že sťažovateľka síce mala právo podať taký návrh i opakovane, avšak podala ho v čase, keď už vydal uznesenie, ktorým podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) dovolacie konanie zastavil. Vysvetlil, že súd v zmysle § 10 ods. 2 písm. e) zákona o súdnych poplatkoch konanie nezastaví len v prípade, ak bola podaná žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku (hoc aj opakovaná) „do uplynutia lehoty na zaplataenia súdneho poplatku“. Táto lehota však sťažovateľke uplynula 17. júna 2019, t. j. predtým, než podala opakovanú žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Pre nezaplatenie poplatku v stanovenej lehote bolo dovolacie konanie zastavené. Okresný súd jej nemohol priznať oslobodenie od súdneho poplatku podľa opakovanej žiadosti, pretože túto žiadosť podala po lehote na zaplataenia súdneho poplatku, čím nedošlo

k splneniu hypotézy právnej normy uvedenej v § 10 ods. 2 písm. e), príp. § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch.

6.1 Pokiaľ išlo o odôvodnenie výroku, ktorým bola sťažnosť sťažovateľky zamietnutá, okresný súd uviedol, že vyšší súdny úradník bol viazaný znením § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Ak sťažovateľka nezaplatila na výzvu súdu poplatok za dovolanie (po tom ako nebola na základe svojej prvej žiadosti od jeho platenia oslobodená), nastúpil zákonný následok v podobe zastavenia dovolacieho konania. Okresný súd v tomto smere uviedol, že sťažovateľka mala možnosť v čase, keď ju vyzval na zaplatenie poplatku, podať v lehote 10 dní opakovanú a kvalifikovanú žiadosť o oslobodenie od platenia súdneho poplatku. V tejto lehote tak však neurobila a opakovanú žiadosť podala až po zastavení dovolacieho konania.

6.2 Napokon okresný súd zamietol i návrh sťažovateľky na prerušenie konania, pretože na to nezistil dôvody. Vyjadril názor, že nie každá ústavná sťažnosť je dôvodom na prerušenie konania. Otázka nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov, ktorú by mal ústavný súd riešiť, už totiž nie je spôsobilá ovplyvniť rozhodnutie súdu o zastavení dovolacieho konania v intenciách podanej sťažnosti. Ak by ústavný súd rozhodol o porušení práv sťažovateľky, okresný súd sa bude otázkou oslobodenia sťažovateľky od platenia súdneho poplatku opakovane zaoberať.

7. Vzhľadom na to, že o prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľky nebolo dosiaľ rozhodnuté, sťažovateľka podáva ústavnú sťažnosť i proti napadnutému rozhodnutiu, keďže je postihnuté rovnakou vadou ako uznesenie zo 4. júna 2019. Sťažovateľka považuje postup okresného súdu vo veci podaného dovolania za nesprávny a keďže napadnuté uznesenie je rozhodnutím konečným, vidí v ňom negatívny následok v podobe porušenia jej práva na prístup k súdu, práva na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie.

8. Sťažovateľka uvádza, že okresný súd mal už pred vydaním prvého uznesenia o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku zo 4. júna 2019 aplikovať § 128 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) o odstraňovaní väd podania, ktoré nie je podaním vo veci samej a *ex officio*, ju vyzvať

na doplnenie svojho návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, a nie automaticky jej žiadosť zamietnuť. Z toho vyvodzuje záver, podľa ktorého sú sudy povinné pristupovať k podaniam účastníkov tak, aby títo neboli poškodení na svojich právach len pre neprimeraný formalizmus súdu alebo dokonca zanedbanie povinností uložených mu zákonom. Okresný súd „vydaním napadnutého rozhodnutia celkom arbitrárnym a svojvoľným postupom bez poučenia a výzvy na doplnenie návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov znemožnil sťažovateľke... dosiahnutie spravodlivého súdneho procesu v dovolacom konaní“, čím porušil jej práva.

9. Na tomto základe sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené jej v záhlaví označené práva, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, priznal je primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 500 € a náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

17. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného

dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmavať spoločne.

18. Podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, dovolania alebo kasačnej sťažnosti, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

19. Podľa § 10 ods. 2 písm. e) zákona o súdnych poplatkoch pre nezaplatenie poplatku súd podľa § 9 konanie nezastaví, ak do uplynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku bol podaný návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, ktorému súd vyhovel; ak súd návrhu vyhovie len sčasti, vyzve poplatníka na zaplatenie súdneho poplatku v takom rozsahu, ktorého sa oslobodenie netýka.

20. Podľa § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch prvoinštančný súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak bol súdny poplatok zaplatený v lehote určenej súdom podľa odseku 1 alebo ak sú na to dôvody podľa odseku 2. Prvoinštančný súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku aj vtedy, ak bolo konanie prerušené podľa osobitného predpisu^{3f)} a správca v ňom pokračuje namiesto poplatníka.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia už citovaných práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením, ktorým okresný súd negatívne rozhodol o opätovnom návrhu sťažovateľky na oslobodenie od súdnych poplatkov, zamietol jej sťažnosť namierenú proti rozhodnutiu, ktorým zastavil dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku a zamietol i jej návrh na prerušenie konania. Sťažovateľka je presvedčená

o tom, že okresný súd pochybil, ak ju pred rozhodnutím týkajúcim sa oslobodenia od súdnych poplatkov s poukazom na § 128 CSP nevyzval na doplnenie jej návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov a bez všetkého jej návrh zamietol. Tvrdí, že vydaním napadnutého rozhodnutia okresný súd porušil práva sťažovateľky, pretože jej arbitrárnym a svojvoľným postupom znemožnil dosiahnutie spravodlivého súdneho procesu v dovolacom konaní.

22. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania, resp. strane sporu sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

23. Zmyslom a účelom ústavného práva na súdnu ochranu je zaručiť, resp. umožniť každému reálny prístup k súdu, a to po splnení podmienok ustanovených zákonom (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Článkom 46 ods. 1 ústavy sa teda zaručuje predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na súdnu ochranu (II. ÚS 71/97).

24. Právo na súdnu ochranu však nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy), akými sú napr. spôsobilosť byť účastníkom konania, povinnosť právneho zastúpenia v niektorých prípadoch, zákonom ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania, zákonné lehoty a taktiež inštitút súdnych poplatkov.

25. Porovnaním aktuálne posudzovanej ústavnej sťažnosti s prvou ústavnou sťažnosťou, ktorej predmetom je uznesenie okresného súdu zo 4. júna 2019 nepriznávajúce sťažovateľke oslobodenie od platenia súdneho poplatku za dovolanie, ústavný súd zistil, že hoci ústavné sťažnosti smerujú proti rozdielnym rozhodnutiam okresného súdu, argumentácia sťažovateľky je vo vzťahu k obojm rozhodnutiam v zásade rovnaká. Sťažovateľka ňou vyčíta okresnému súdu, že ju s poukazom na § 128 CSP nevyzval na doplnenie jej návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov. K tomu ústavný súd uvádza, že vymedzenou námietkou sťažovateľky sa bude ústavný súd zaoberať pri posudzovaní opodstatnenosti jej prvej ústavnej sťažnosti, keďže tá smeruje priamo proti rozhodnutiu o neoslobodení sťažovateľky od povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

25.1 Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu táto námietka stráca na relevantnosti, pretože okresný súd prvým výrokom napadnutého uznesenia rozhodol o novej žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorú už sťažovateľka predložila spolu s predpísaným tlačivom pre dokladovanie pomerov strany sporu. Na doplnenie novej žiadosti okresný súd sťažovateľku vyzývať nemusel, a preto jej argumentácia o tom, že okresný súd porušil jej práva tým, že neaplikoval na jej prípad § 128 CSP, nemá vzhľadom na absenciu logickej spojitosti, žiadne opodstatnenie.

25.2 Novú žiadosť sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov vyhodnotil okresný súd s poukazom na relevantnú právnu úpravu ako nedôvodnú, pretože sťažovateľka ju podala po lehote na zaplatenie súdneho poplatku (bližšie bod 6).

25.3 Ústavný súd nie je oprávnený vstupovať do ústavne udržateľnej interpretácie zákona o súdnych poplatkoch v situácii, keď okresný súd zvolil podľa ústavného súdu ústavne korektný výklad týchto právnych noriem. V tomto bode poukazuje tiež na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom zaručené právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017), t. j. v prípade sťažovateľky v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch. Ani sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti neuvádza nič, čo by z ústavného hľadiska spochybnilo jeho udržateľnosť v tejto časti.

26. Napadnuté uznesenie však v podstatnejšom rieši následok nesplnenia poplatkovej povinnosti, teda zastavenie dovolacieho konania. Vo vzťahu k tomuto výroku či výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľky na prerušenie konania sťažovateľka žiadnu konkrétnu argumentáciu neformuluje. Obmedzuje sa iba na strohé konštatovanie o arbitrárnosti a svojvoľnosti postupu okresného súdu. Vo vzťahu k namietaným právam tak absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorá je jednou zo zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a ktorá zároveň tvorí právny rámec rozsahu ústavného prieskumu podľa § 45 zákona o ústavnom súde (viazanosť ústavného súdu rozsahom a dôvodmi sťažnosti, pozn.).

27. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého uznesenia z hľadiska všeobecne predostretej námietky sťažovateľky o jeho arbitrárnosti a svojvoľnosti. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

28. Také nedostatky v prípade sťažovateľky ústavný súd nezistil. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie o zastavení dovolacieho konania. Okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne akceptovateľným spôsobom. Je nesporné, že právo na prístup k súdu je jedným zo základných komponentov práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru. Vyberanie súdnych poplatkov je v zmysle rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva prípustným obmedzením práva na prístup k súdu. Pokiaľ si sťažovateľka túto povinnosť nesplnila a nesplnila ani predpoklady pre oslobodenie od jeho platenia, okresný súd nemal (za týchto okolností) inú možnosť než dovolacie konanie zastaviť (bod 6.1). Z uvedených dôvodov ústavný súd

odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu